

PRIMA ZI DE CARNAVAL

Julia Henriette Kakucs

Nu ne-am povestit de mult. N-am gasit acel ragaz al sufletului meu aflat mereu in perpetuum mobile – demonstrand astfel totodata existenta lui – care mi-ar permite un schimb al gandurilor.

Ieri m-am culcat cu gainile...

Da, m-am culcat cu gainile, in timp ce printesa fratilor Grimm a facut acelasi lucru cu o broasca raioasa. Nici macar metamorfoza broastei in print nu a introdus o zicala asemanatoare in limbaj. Nimeni nu spune: "M-am culcat o data cu broastele"...

Poate se va schimba insa totul in acest an 2013, care este in mod oficial anul fratilor Grimm. Se organizeaza pretutindeni de-a lungul *strazii basmelor*, aici in Hessen, actiuni culturale deosebite. Poate vom vorbi peste un an de *o noapte dormita broasca* sau cel putin de somnul lipsit de vise al frumoasei adormite... Traiesc in apropierea orasului Hanau. Aici s-au nascut fratii Grimm. Nici Kassel, localitatea unde au copilarit, nu este departe. Acolo se pastreaza exemplarele primelor culegeri de basme adunate de ei. Acele *Handexemplare* din anii 1812/15 care se gasesc in muzeul orasului Kassel si sunt componente ale tezaurului Memory of the World UNESCO. Cati dintre noi nu au tremurat serile ascultand aceste povesti. Atmosfera lor sumbra, plina de tainicele vorbe ale unei lumi scufundate in mituri si legende ne scufundau in frica si speranta. Poate si eu am visat un basm noaptea trecuta... Nu stiu.

De trezit insa, m-am trezit tarziu, cu acei mari lenesi, numiti de specialisti Folivora, in germana numiti Faultier si in engleza Sloth. Informatia aceasta importanta mi-am luat-o din Google, fara de care n-as sti nici macar ca aceste animale nu au vezica urinara. Cred ca ar trebui invidiate... Nu se grabesc, isi reguleaza singure metabolismul si cine stie inca ce...

Am dormit toata noaptea bustean. Nu crenguta... Busteanul ramane nemiscat, intr-o moarte aparenta, pe locul unde l-a ajuns oboseala arborelui. Uneori mai apare, in mod surprinzator desigur pentru un om sceptic, respiratia unui mugur intr-un rid al scoartei. Crenguta se misca insa inca in bataia vantului serii, isi mai canta serenadele frunzelor. Cum ar fi sa dormim *crenguta*? Nelinistiti sub mangaierea vantului? Asteptand un sarut? O mangaiere? Sau simplu, sosirea primaverii?

Carnavalul se desfasoara in toata dimensiunea lui surprinzatoare. Daca acum cativa ani, in regiunile evanghelice ale Germaniei, aceasta sarbatoare ce alunga viscolul iernii abia era amintita, astazi se sarbatoreste cu o mare verva. Ieri, duminica, au iesit doar in Frankfurt am Main peste 350 000 de oameni pe strazi pentru a urmari defilarea carelor pregatite de diferite asociatii luni de zile.

Astazi, cand este intr-adevar Rosenmontag, aceasta zi de luni a mastilor, au fost milioane de mascati pe strazile din orasele Mainz, Köln, Düsseldorf unde carnavalul este acasa. Tin minte defilarea mastilor din Rottweil. Cu multi ani in urma, pe vremea in care acest obicei imi era inca nou, am fost invitata de a vedea o sarbatoare a mastilor allemande. Sculptate din lemn, erau impresionante prin uniformitatea lor. Ma aflasem deodata in mijlocul unor siluete similare, imbracate intr-o manta lunga verde si purtand acea masca de lemn cu nas mare si buze rosii. Aceste masti pot fi imbracate doar de cetatenii de bastina ai orasului Rottweil sau de cei care locuiesc de cel putin zece ani acolo. Nici sculptarea mastilor nu o poate face oricine. Manufactura are o mare traditie si se mosteneste din tata in fiu. Atmosfera crimelor din cartea lui Carl Zuckmeyer "Die Fastnachtsbeichte" / "Carnival Confession" era omniprezenta.

Ma gandesc acum la el. Oare cum s-a simtit in 1933 cand toate operele lui erau intersize? Refugiindu-se in ultimul moment inainte de arestare, reusise sa mearga in anul 1938 la Zürich, apoi trecand prin Paris si Rotterdam a ajuns in Statele Unite. Alfred Döblin il descrie ca fiind prototipul unui Halbemigrant, doar jumatate emigrant, deci ca si pe o persoana care nu se regasise cultural in noua sa ambianta. Zuckmeyer se reintorsese abia dupa razboi, in 1946 in Germania.

Da, acest carnaval mi-a reamintit de mastile lumii...

Infiorata, simtindu-ma in lumea basmelor lui Grimm si in acelasi timp simtind spaima emanata de crimele povestirii lui Zuckmeyer, am trecut printre acesti cloni ai evului mediu. Maturile lor lungi si aspre se ridicau uneori pentru a scutura iarna de pe mine. Prin deschizatura ingusta a mastilor nu pot vedea ochii celor ce se apropie.

Brusc revad ochii tristi din fotografiile lui Pierre Gonnord. Orbi, rroma... saraci... oameni aflati la marginea societatii... Uneori este bine ca purtam masti...

Soarele isi face prezenta in aceasta zi de iarna rece.

Imi beau acum cafeluta si ascult radioul. Asemeni oricarei zile ma reintroduc in cotidian cu HR 3, acea emisiune locala care ma informeaza despre ce se intampla in jurul meu, adaugand stirilor locale si cele din lumea mare. Papa si-a dat demisia astazi. Pana in data de 28 februarie isi va implini misiunea, apoi se va retrage intr-o manastire. Un act absolut neobisnuit. Care inca dintre marii conducatori ai lumii a renuntat vreodata voluntar la puterea ce o detine? Cred ca au trecut sute de ani de cand o papa a renuntat la postul lui. Intr-adevar, citesc acum ca in anul 1294 papa Coelestin V a demisionat din motive de constiinta. Ne mandrim acum cu Benedict al XVI-lea, cu Ratzinger. Ne face cinste. Stirile, cancelara noastra, toti vorbesc de el. Paraseste doar la varsta de 86 de ani acest furnicar al mastilor umane.

Ce zi deosebita se anunta a fi totusi, contrar asteptarilor mele, aceasta prima zi de carnaval din februarie 2013...